

Být pospolu

I když jsou lidé shromážděni v nějakém prostoru, nejsou pospolu. Odděluje je jejich vlastní vědomí, vlastní bytost. Tělesná blízkost je navzájem nesblíží.

Zkušenost, že existuje společný prvek skutečnosti mezi tebou a mnou, mezi světem a námi, tato zkušenost a její uvědomění je zábleskem možnosti přivést na Zemi řád, je možností východiska z egoity a ze světa vědomí minulosti.

Realizace na Zemi může vycházet ze zakoušení nebeské reality. Právě Já je všude a současně. Oddělenost je na Zemi. I samotné postřehování oddělenosti může vzniknout jen ze společného prvku. Poznání, řeč jsou pohyby společného prvku v oddělenosti, na Zemi i v nadvědomé oblasti.

Osamělý je mezi tvory jen člověk, poněvadž je zrozen ke spolubytí. Je to *řeč*, která spojuje člověka, žijícího v možnosti svobody, s druhými lidmi, ovšem za předpokladu, že řeč je skutečně *řečí*, tj. je z přítomnosti, je to „správná řeč“, která v každém smyslu vyžaduje, provokuje a uskutečňuje přítomnost Já a Ty. Být pospolu není žádným zvláštním úkolem nad mé ostatní úkoly, je to můj základní úkol. Neplním-li ho, nejsem ještě člověkem: očividně ještě nejsme lidmi. A asi jimi ještě tak brzo nebudeme, ale můžeme o to usilovat - a to je ten nej důležitější úkol, snažíme-li se formovat sami sebe.

Esotericky nejmocnější realita

Být pospolu s druhými: to je esotericky nejmocnější realita. Kdysi dávalo tuto možnost náboženství, vždy prožité ve společenství. Náboženský zážitek byl v podstatě společný a společenský. Pro něj je nutné, aby byla v duši alespoň nepatrná oblast, v níž se vědomí neobjevuje jako zrcadlené, v

níž není citový svět egoistický. Tuto malou část duše oslovuje kult. V jiné kvalitě je něco podobného žádoucí pro aktivní i pasivní umělecký zážitek, zde je však tato čistota nutná k překonání duality v činnosti: *tak* vidět, *tak* slyšet. Náboženská zkušenost vede k víře, že skutečnost je ve skrytu. Stejná zřejmost, citová jistota, vzniká také jako základní duchovní zážitek na cestě školení: Člověk prožívá svou vlastní skutečnost ve skrytosti, v přítomnosti, nebo v životě, který je zrcadlenému vědomí skrytý. Ke spolu bytí byla a je také dnes nutná přítomnost, živoucí světlo vědomí. Proto na rovině vědomí minulosti žádné přebývání pospolu neexistuje. Není tu nikdo, kdo by mohl „být pospolu“.

Duchovní věda mluví především k těm, kteří nemají možnost náboženské zkušenosti, zážitku, tj. nemají oblast ve vědomí, která zůstala čistá. Mluví k „chudým, hříšníkům a nemocným“ dneška, kteří se pokoušejí dosáhnout „náboženskou“ zkušenost z dualistického vědomí. Ale náboženství bylo ve všech dobách „zážitkem“ *světla*, nebo abstraktně vyjádřeno: poznání, Slova-světla, Já-jsem; „zážitkem“, který nebyl pociťován dualisticky jako zážitek „v nitru“, nýbrž byl zážitkem jednoty, povznesením.

Člověk byl pro stará mystéria vybírán na základě mnoha hledisek. Byl léta pozorován: kromě jeho slov a činů se sledovala i jeho chůze a gesta. Byl-li přijat, první ponaučení znělo: Z toho, co si získáš jako schopnosti, nesmíš *nic* použít pro sebe. Potom byli vyvolení roky a desetiletí dále pozorováni a převážná část povolanych byla opakovanými volbami postupně shledána jako nevhodná pro vyšší stupně. Na nejvyšším stupni byl možný „zážitek“ Já-jsem. Dnes musíme vyvolení a výběr provést sami. Nemáme to však učinit během několika let, ani jednou provždy, ale před

každým čtením, učením se, ponořením se a zejména před každým společným pobytem s druhými lidmi musím „vybrat“ ze sebe vše, co chci pro sebe: úspěch, uznání, uplatnění, štěstí, *cokoli* - to všechno nemá v pobývání pospolu co pohledávat. Ve vědomí minulosti není možná pospolitost, poněvadž vědomí minulosti není svobodné.

Uchopení slova v meditaci

Přítomnost striktně vzato znamená, že slovo uchopuji na základě meditace a v meditaci také naslouchám tomu, co druhý říká. To je těžká výzva; znamená, že pospolu jsme v *záblesku, který trvá*. Není-li to možné, můžeme si stanovit jako pravidlo, že slovo budeme chápat jen na základě aktuálního, přítomného porozumění. Malé zablesknutí je víc než žádné. Je to víc než „moudrosti“ ze vzpomínek, čtení, důvtipu. Více malých záblesků snad dokáže kontinuum blesku rozprostřít, přinejmenším oslabí temnotu na mnoha místech. Ale příprava je možná, dokonce nutná. To, co máme dát, musíme doma dovést do formy, která není ještě zcela hotová, je jen přibližně načrtnutá, ještě zárodečná - v důvěře, že zárodku dáme vyrůst do skutečnosti v přítomnosti spolubytí.

Člověk mluví kvůli druhému člověku. Je-li závislý na mínění druhého, na uznání, na „úspěchu“ a „neúspěchu“, tak mluví pro sebe. Kdo mluví pro sebe, ten *nemluví*. - Při Večeři Páně si sám chléb nebereš, kněz ti ho položí na jazyk. Při nasycení pěti tisíc bylo možná podstatné, že lidé nesáhli do košů sami, ale chléb a rybu jim dávali učedníci. - Nemluvíme-li tak, že to je schopen chápat i ten nej jednodušší, pak nemluvíme.

Světlo, slovo vzkvétá, přechází-li mezi lidmi sem a tam. Vzkvétá k tomu, z čeho povstalo: vzkvétá k teplu lásky, k vědomí Země, k vědomí lidstva. To je jeho povaha. To je pravá povaha člověka. Nemluví-li *tak* (a každé jeho gesto je

řečí), upadá do viny, do té viny, o níž je řeč v Otčenáši. Mezi lidmi je slovo vždy přítomno; většinou jako negativní síla, ale nikdy jako neutrální. Nikdo není vůči druhému indiferentní.

Nepanuje-li v pospolitosti výše popsany tón hovoru, je-li hovor chytrý, osobní, netrpělivý (což je jedno a totéž), nebo je-li dokonce agresivní, pak by se měli lidé rozejít. Už při chytré diskusi je lepší rozejít se, pokud neřekne někdo něco s takovou závažností bytí, že to odstraní, odvádné nečistotu. Lidé nemohou být pospolu v nečistotě vědomí minulosti.

Je zbytečné čekat, že stav bez lásky, egoita, agresivita lidí jednoduše zmizí opakovanou verbální zmínkou o lásce, nebo esoterice - je to velká pýcha, nejnebezpečnější iluze! Stejnou iluzi je čekat, že nové zjevení přijde bez krajního úsilí lidí (a ještě něčeho navíc).

Je nesmírnou naivitou, kterou dnes musíme nazvat morálním defektem, když člověk proměňující sílu a orientaci svého osudu očekává svůj vývoj od něčeho *jiného*, než od změny svého myšlení, jímž promýšlí ono *jiné*. *Tato* proměna není otázkou talentu, nýbrž vůle, morálnosti. Pro ně neexistují žádné talenty, které si přineseme sebou. Jde totiž o začátek, o prvopočátek.

II.

Řeč onemocnělého vědomí

Řeč, která pochází ze zrcadleného vědomí, je nemocnou řečí onemocnělého vědomí - přináší nákazu: „Co z úst vychází ..." (Mt 15,11). Obyčejné mluvení musíme uvést v nečinnost, poněvadž lidi odděluje. Odtud pochází první společné cvičení: společné mlčení. Jeho kroky vycházejí ze sebezpozorování. Co je ve mně? Rozpačitost, uzavřenost, lhostejnost, otevření se, láska, sympatie, antipatie k jednotlivým lidem atd. Uvádím je do klidu. Prožívám svou bezmoc, nicotu, slabost. Z hlubin nicoty může proniknout

vůle vyvíjející se v neosobní vůli: Staň se. Nyní může nastat proudění meditace.

„Amen, pravím vám: Když dva z vás na Zemi souzní ve všem svém konání, ať prosí o cokoli, můj Otec v nebesích jim to dá. Neboť tam, kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, jsem uprostřed nich.“

Meditace není pro mě, ani pro druhé. Existují-li „druzí“, pak jsem já „pro sebe“: takhle meditace není možná. Meditace je neosobní, objektivní; je jako rostlina, která roste ze mě, jejíž půdou jsem já.

Neosobnímu konání se učím já sám, cvičím se v něm já sám. Musím je ovládat, abych je mohl vykonávat s jinými. Tělesná přítomnost je rušivá, pokud nevidím v tom druhém poznávajícího, mluvícího, meditujícího: Poznávej. Při tomto poznávání se probouzí má bytost - a ten druhý je bytost, která mi stojí nejbližší. Bytosti Já jsou vždy pospolu. Spolubytí je pokusem uskutečnit nebeský řád na Zemi.

K tomu je nutné, aby vyhaslo pozemské seznamování: nemůže nám v ničem pomoci; bytost Já je zrcadlenému vědomí neviditelná. Tak je každý cizí, i kdybychom ho znali jakkoliv dlouho.

Oddělenost patří k zrcadlenému vědomí, k tělu. Být pospolu *navzdory* tomu, to je *charis*, milost. Společenství není dáno: je konáním. Dříve to bylo obráceně: společenství bylo dáno, individuálním bylo konání.

Dříve byli lidé vždy *spolu*, chrám byl všude. Později byla označena zvláštní „místa“, budovy; člověk tam musel jít, aby byl pospolu. Dnes nejsou žádná „místa“, chrám je

všude tam, kde dva nebo tři zabudovávají sama sebe jako živé kameny do duchovního domu.

Základ pobývání pospolu - charis

Prostorová a časová přítomnost je předehrou spolubytí a také prací: vyhýbáním se vzájemnému rušení. To však ještě není spolubytí. Také to nevytvoří společné téma. Základem pobývání pospolu je *charis*: dávání zdarma. Světlo se může zapálit v individuální meditaci. Povahou tohoto světla je přetékaní. Uskuteční-li se přetékaní na Zemi, ve světě minulosti, je to *charis*, proniknutí minulosti budoucností. Přetékaní není zaměřeno „proti“ něčemu, není to nepřátelské gesto, nechce proti ničemu vystupovat, nic nepřemáhá: vítězí.

Charis je neosobní jako světlo: nemá co činit se sympatií nebo antipatií.

Kde není *alétheia*, neskrytost a nepřerušenosť, tam nemůže být *charis*: jelikož každé zakalení pochází z pomýšlení na to, co je dobré pro mne, tou nejmenší nepravdou činíme *charis* nepravou.

K poznávání je nutný počátek. K *charis* však nemáme žádný vnější impuls, impulsem jsem já, poněvadž jsem v počátku. Intuice nemá co dělat s nějakou představou toho, co je dobré pro mne. Jak dojdu k ideji *alétheia* a *charis*? Proti sobě samému.

Chtěl bych *dostat* aspoň nějaký impuls, ačkoliv bych měl dát, sobě i druhým - také ten impuls. Musím se ho naučit přijímat (a mává nám na každém rohu), jinak nepřijde.

Jednomyslní - jako o Letnicích (Sk 2,1), tj. v souznění - mohou být lidé jen v konání pro druhé, ve chtění dobrého pro druhé. Pomýšlení na to, co je dobré pro mne, nevyhnutelně odděluje, „dobré pro tebe“ však tvoří harmonii.

Důležitost cvičení správné řeči a naslouchání

Přirozeností zla je jeho nezměrná nakažlivost, vyzaruje a

infikuje, většinou prostřednictvím řeči. Proto je dnes *správná řeč* prvním základním cvičením rozpouštění - rozpouští zvyk nesprávné řeči.* K tomu patří *správné slyšení*: neposlouchat to, co říká druhý, jen na základě toho, co si o něm myslím, ale přitom také poznávat, jaká je má role v jeho domnělé nebo skutečné zlobě: co jsem snad nechtě udělal, co jsem neudělal? - Udělal jsem pro něj všechno? Ničím jsem nepřispěl k tomu, že svět je takový, jaký je?

Člověk dělá Zemi Zemí. Zdravý člověk *cítí* ve vědomí Země, nikoli podle toho, co je dobré pro něj. Na co nestačí *jediný* člověk? Nestačí na to, aby v říši zla, ve světě minulosti něco dělal pro dobro proti zlu. Sám snad dokáže - skrze přítomnost Logu - přemoci zlo v *sobě*, k jednání ve světě v tomto smyslu je zapotřebí přinejmenším jeden další člověk: a toto jednání, činy lásky a milosrdenství budují pozemskou realitu Logu: způsobujeme nebo odpíráme to Jemu (Mt 25,40).

Kdo je ta bytost, kterou podle něčeho poznávám? To *něco* se může měnit, může se opotřebovat, ničit - podle čeho poznávám mrtvého? Podle toho, že je to *on*, bezprostředně a nezprostředkovaně, bez tělesných znaků, které by byly nanic, kdyby tu nebyl *ten*, jehož znaky jsou. Bytost je *mluvením*: je zcela mluvením, ničím jiným. Podíváme-li se z druhé strany, pak je bytost intuicí. Existuje vyjádření, vyjadřování se, význam a ten, kdo se vyjadřuje. Charakter Logu narůstá v tomto pořadí. Gabriel ve Zvěstování je intuice Mariina, nepotřebuje jí nic říkat, on je zcela mluvením.

* G. Kuhlewind, *Od normálního ke zdravému vědomí, Fabula 2009, pozn. vyd.*

Společenství jako dům intuice - nový obrácený kult

Společenství se dříve stavělo na intuici, bytosti, která mu dávala obsah, smysl, existenci. Později společenství svou inspirující bytost ztratilo, bylo budováno zdola, lidskou soudržností. Společenství je domem intuice, je jejím chrámem, v němž může přebývat na Zemi. V meditativním přebývání pospolu se tento dům znovu staví shora: je to pokus. Společenství tvoří místo pro intuici. Tato intuice není intuicí jednotlivce (tak jako intuice nějaké řeči není intuicí jednotlivého člověka), je to intuice společenství: všichni členové společenství přijímají intuici společně a současně. Přijímají intuici o smyslu spolubytí, aby byli skutečně *pospolu*. Tato intuice nemůže vycházet od *jednoho* člověka, tak jako to nemůže být v případě řeči, musí to být společný proces. Tento proces je příchodem anděla společenství do domu, který se vystaví z jeho členů. Způsob, jak se vystaví, je meditatívni, je odpoutáváním se od toho, co odděluje, co odděluje lidi od sebe navzájem a zároveň od společné intuice. Stavění se domu a příchod intuice je *jediný* proces. Pobývání pospolu je přípravou tohoto procesu nebo jeho uskutečněním. To je nový, obrácený kult.

Intermezzo XI

Je třeba uskutečnit velký krok ve vývoji vědomí, v pravém slova smyslu rozhovor, krok k přítomnosti vědomí. Dalším - ještě větším - krokem je něco konat ve spolubytí. Již na Zemi - v běžném životě - není možné, aby něco konal, něco podnikal jeden člověk sám; tím spíše to platí pro konání v duchovní oblasti. K tomu musí být Logos *uprostřed*: uprostřed každého jednotlivce a uprostřed mezi nimi.

V předešlých kapitolách (VIII.-XI.) jsme měli možnost vidět, jaké jsou podmínky pro tvorbu společenství, založeného na prožívané duchovnosti. V nejhlubším smyslu se jednalo o správné slovo a o vědomí slova. Neboť ten, jenž v člověku (neviditelný pro pozemské oko) mluví, ten, který vidí Logos a vidí ho i v druhém člověku, je sice nejindividuálnější formou projevu Božství nebo Ducha, ale zároveň je tím, kdo nyní spojuje slovem osvobozené lidi: je to jeho duchovní bytost.

Společenství tohoto druhu je jako realita neviditelná, je to jediný a neviditelný chrám. Má-li tato neviditelná skutečnost přijmout viditelný oděv, pozemskou formu, tak se projeví ve dvou podobách (vzhledem k tomu, že dnes ještě platí oddělení náboženské a světské oblasti): na jedné straně jako viditelný chrám a na druhé straně jako společenská organizace. Společenství, které se staví na duchovních základech, a přesto se projevuje v pozemsky viditelné formě, nese v sobě všechny paradoxy, veškerá ohrožení jednotlivého člověka - vnitřní protiklad, v jehož rámci je člověk duchovní bytostí (tedy schopným prvopočátků) a zároveň bydlí v pozemském domě, který patří ke světu práce.

Georg Kühlewind